

Soros tévedéseim

Az SZDSZ választmánya „új arccal” frissített. Az egyik ilyen üde ügyvezetői arc Fodor Gáboré. Már csupán sárgult lapkivágások emlékeztetnek arra, hogy a bukott populista SZDSZ-es demagóg kultuszminiszeri posztja elfoglalása után bejelentette: tárcája támogatni fogja az iskolák uszodaépítését.

A görény hatyúdala

Sokan tartottak attól, hogy az ország már felülről is tiszta Beverly Hills lesz: a ringó búzatáblák helyét csupa kék medence váltja fel. Fodor tervét azonban, szerencsére, elvitte a víz – de Fodor talált más csatornákat is adófilléreink elcsorgatására: 10 millicsiért tette kellemessé „ambianszát”, ahogyan az antiszemita dalokat éneklő egykori punkgitáros minden biztonnal irodáját és környezetét nevezte; világot járt, a Gangeszen hajózázott, a maorik másságát tanulmányozta, és hatalmas pénzszegekkel támogatta SZDSZ-es cimboráit, a többiek között György Pétert és Gerő Andrást.

Mondanunk sem kell, nem Fodorról jut eszünkbe „A görény hatyúdala”. Nem is az SZDSZ küldöttgyűléséről. Hanem a *Magyar Narancs* 1993. január 14-ei cikkéről, amely Andrásfalvy Bertalant „búcsúztatta”. Azt a minisztert, akinek minisztériuma az öt legörényező SZDSZ-es hetilapot támogatta. *A görény hatyúdala*ban csupán a jelzők múltját felül a címet. A közszolgálati rádió köztudomásúan pártatlan riportere, Rádai Eszter azonnal gondoskodott róla, hogy a Narancs-cikk a rádióban, majd a *168 óra* című hetilapban széles nyilvánosságot kapjon. Hogy a tudós Andrásfalvy volt-e görény vagy utódai, döntsék el a mából visszatekintve a pedagógusok, akik azóta sokat tapasztalhattak és okosodhattak – sokan közülük, mint biztosiási ügynökök vagy állásalondó. Azt pedig, hogy melyik a görények pártja, döntsék el a választók 1998-ban.

Az autokraták sikere

Az említett „görény”-cikkből volt szó először az „A” és „B” csapatról. A kiváló „A” csapat természetesen az SZDSZ, a selejtes tagokból összeverebült „B” csapat a mostani ellenzék. Hogy a szakértő „A” csapat mit cselekedett hatalomra kerülése után, ahhoz nem kell kommentár. Az eredményesség térképe a nép arcára nyomódott. Az éhezőkére, a villany és fűtés nélkül maradt gyerekekére, a rozzant Trabantba 500-ért tankolókéra, az esély nélkül születőkére, a kidozott kórházi ágygal együtt kihajított betegekére, a havi 60 dollárt érő nyugdíjak gazdáira.

Az SZDSZ-e lett az oktatás és a kultúra is, amelyet – több ellenzéki pártvezető szerint – a Méreg utca szándékosan züllesztett szét. A katasztrofális következményeket világítja meg az a nemzetközi felmérés, amely a magyar diákok ismeretanyagának rohamos szűküléséről számol be. Míg korábban az élen álltunk, mára a 14. helyre csúsztunk vissza. Magyar Bálint minisztersége végére nyilván a 20. hely körül leszünk.

És kik az elsők? Szingapúr, Korea, Japán és Csehország. Az SZDSZ szerint nyilván véletlen, hogy éppen azon országok diákjai kerültek az első helyre, ahol az erős kéz és a tanári tekintély az úr, ahol a hagyományokat szervesen össze tudták kapcsolni a modernitással, ahol az oktatásra figyelmet és pénzt fordítanak, és ahol az SZDSZ-féle liberális gondolkodás teljes mértékben hiányzik.

Faj a tényeknek!

A sajtót olvasva, Magyarország a világ jószerével egyetlen országa, ahol az jelenti a sikert, ha rosszak a mutatók. Göncz Árpád szerint is a hárommillió szegény ember országa lettünk, mindazonáltal a Bokros-csomag sikeres volt. Minden rendben van, csupán a gazdaság fejlődik vissza. Nehéz nem erre gondolni, amikor például a brit *Economist* november 9-ei számát lapozgatjuk. A hetilap 130. oldalán statisztikai táblázatot találunk, amely a tavalyi évben az ipari bérek százalékos növekedését mutatja. Az élen a magyar többségi sajtó által oly sokszor ostorozott Cseh Köztársaság áll, ahol a bérek mintegy 30 százalékkal növekedtek. A feltüntetett posztkommunista országok közül 1 százalékkal Magyarország a sereghajtó. Jellemző, hogy meg Oroszországban is – a lista második legrosszabb helyzetettje – a bérek csaknem húsz százalékkal növekedtek. De ha már az Economistnál tartunk, a hetilap minden számában *Kibontakozó piacgazdaságok* címmel statisztikát közöl mintegy két és fél tucat országról. Az Economist a legfontosabb mutatókat vizsgálja. Ezek egyike a GDP változása az egy évvel korábbihoz képest. Nézzünk néhány adatot. Kína 9,3, Malajzia 8,4, Szingapúr 7,1, Hongkong 4,3, Tajvan 6,6, Dél-Korea 6,7, a Cseh Köztársaság és Lengyelország 4 százalékkal fejlődött. Magyarország mínusz 1 százalékkal. Ez volt tehát a GDP, magyarul: a nemzeti jövedelem alakulása. Ami az ipari termelést illeti, mínusz 3,2 százalékos eredményt ért el *A görény hatyúdala*ban megénekelte „A” csapat, azaz a mai budapesti kormány. Kína ugyanakkor plusz 12,7 százalékat. A fogyasztói árak nálunk 22,2 százalékkal növekedtek. A Cseh Köztársaságban 8,9 százalékkal.

Ha jól értjük a magyar többségi sajtót, mindez a Horn-Pető-kormány sikereként értékelendő.

A szélsőjobbnak rendre igaza lesz

Csak idő kell hozzá. A szélsőjobb természetesen a jobbaldalt, a jobbaldalt pedig a szélsőjobbot jelenti a pénzes médiában. Kóvér László szélsőjobboldali, jelentette ki az SZDSZ-es Kornis Mihály az állami hirdetésekből fenntartott 168 óra című hetilapban. Az SZDSZ-es Szabó Miklós nemrégiben Orbán jellemezte úgy a mostani tulajdonosa által ki sem fizetett Népszavában, mint aki jobbról előzi Csúrkát. Ugyanezen lap szombati számában a régről ismert Gyertyán Ervin figyelmeztet – immár kilencvenegyszer – a szélsőjobb veszélyére *A jobbaldal közös nevezője* című terjedős írásában. Így tehát kövessük példaképeinket, és nevezdük magunkat, az ellenzékét en gros („angró”, butikosul) szélsőjobbnak. Amelynek rendre igaza lesz.

Mint a Bokros-csomag ügyében is, amely az egyik legszentebb liberális dogmák egyike volt. Ez ügyben a múlt pénteken a *Magyar Hírlap* címlapján adott hangot kételyeinek. A Privatizációs Kutatóintézet 1997-re lesújtó prognózist hozott nyilvánosságra: a vártnál magasabb lesz az infláció és továbbra sem lesz gazdasági növekedés. A PK szerint ugyanis a kormány '95 elején tévesen diagnosztizálta a makrogazdasági egyensúly romlásának okait. „Vagyis a Bokros-program nem is lett volna szükség.” Vagyis: egy bakiba dőglött bele fé-

Az élet fokozódik

lig az ország, amely „bakira” már a Bokros-csomag bevezetésekor figyelmzették a kormányt a „B” csapat oly „gyenge” tagjai, mint Kádár Béla, Kopátsy Sándor, Mellár Tamás és a Bokros-csomagot kísérő hallalújzásban részt venni nem akaró tisztességes közgazdászok és politikusok.

Más. Milyen régen hajtogatjuk, hogy régi bolsik kézi vezéréssel irányítják a látszatra demokratikusan működő intézményeket, de ez is a szélsőjobb demagógiája volt – míg **Eörsi Istvánnak** le nem esett a tantusz, és november 22-én, pucolni akarván a sülyedő kormányzati hajóról, felfedezte a kézenfekvőt: „Ráadásul monopóliumellenes törvény híján a sajtó többsége néhány nem makulátlan tisztaságú kézben összpontosul, és a kormányfő ezeket a kezeket is gyakran rázza meg. Újságok tucatjaira gyakorolható így szélid nyomás, hogy valakiről vagy valamiről valamit írjanak (vagy ne írjanak). A hatalmi és közigazgatási ágak ilyen módon pártállami diktatúra nélkül is központilag irányíthatók, mégpedig ellenőrizetlenül, sőt többnyire ellenőrizhetetlenül.”

Magyarország különleges ország

Ez a tétel is mindeddig a szélsőjobb totális privilégiuma volt, de mára már ezt a dogmákat is elrígelyelte a másik oldal. Talán ott kezdődött, hogy Dési János, a Magyar Hírlap vélemény oldalának virtuális szerkesztője az 5757. évben Kisláv havában nem ajánlotta nekünk a szólásszabadságot: „A szólásszabadság szép dolog. De tőlünk Amerika nagyon messze van”, írja, rendőrért kiáltva a helytelen nézetek miatt. Most már azonban nemcsak ilyen indirekt módon tudjuk meg azt, hogy Magyarország különleges ország, amelyre nem vonatkoznak az univerzális szabályok. Ez bennünket eddig sem lepett meg, de hogy ezt igazi szélsőjobboldali szavakká formálva éppen a Soros-támogatta *Élet és Irodalom* fogalmazza meg, nem vártuk. Íme a november 15-ei számának címlapján remekében olvasható főszerkesztői szöveg, amely akár több misét is megérne:

„Magyarországon ugyanis a lappiac többnyire nem más, mint egy banki portfólió. Az a lap, amelyik bekerül ennek a banknak a portfóliójába – azért ez sem egy akármilyen szó –, az a lap piacképes lesz (de már asznap este!), amelyik lap meg nem kerül be, vagy nem is szándékozik, az meg nem piacképes. Hogy pedig a világon mindenhol az olvasó tartja el az újságot és íróját, nos ez a világ alighanem valamennyi pontján igaz, kivétel tán a mi hazánk, ahol a költségsztruktúra olyan idióta módon alakult, hogy Ungár Klárát bizonyára meglepi majd az, amit ide írok, de egy határ alatt minden új olvasó költségtöbblet, s miután ez egy kis ország, alig néhány lap maradna, amelyeket eltartanának olvasói. Ha most a képviselőnk azt állítaná, hogy viszont a hirdetési számdék követi az olvasottsági mutatókat, akkor azt mondom, hogy a világ alighanem valamennyi országában igaz ez a tétel, egy kivételtől azonban tudok, ez pedig egy kiüepett szívnél nem nagyobb állam, az a mi hazánk, ahol bár kétségeltelül létezik ilyen tendencia, a képviselőnk által hivatkozott piaci törvényeket azonban látványosan rugják föl a személyes kapcsolatok, a szocialista képviselők által »kapcsolati tőkének« elnevezett, egyébként tartalmát tekintve a simliség fogalomkörébe tartozó zavaros ügyletek összessége.”

Ha már Kovács Zoltán is ezt mondja – Demján Sándor, sőt Bencsik Gábor, a MÜOSZ egyik vezetője után szabadon –, akkor ebben az országban már csak egyetlen ember maradt, aki hisz a szabad hírdetése piacában, és elhiszi, hogy a nagy példányosság ellenzéki lapokban csak azért nem hírdetnek, mert az ellenzéki lapok ügyetlenek. Ez a hovatovább egyetlen ember Susan Elbow asszony, a budapesti amerikai nagykövetség sajtóattaséja.

Mindenütt antiamerikanizmus

söpör végig az országon. Bizonyítékként csak olvasni kell az amerikai nagykövét kedvenc lapjait, melyekről, és általában az Ameriká-ellenességről így ír Tamás Gáspár Miklós, a legautentikusabb forrás:

„A Négy Nagy (Népszabadság, Népszava, Magyar Hírlap, Magyar Nemzet) Amerika-ellenessége – amely legutóbb az atlantai olimpiai játékok alatt öltött groteszk méreteket (a Jenki anyagiasság például kilencven-ezer önkéntes áldozatos munkájában nyilvánult meg – nyilván Coca-Cola mámorban fetrengtek) –, csak szüdni, iraki, líbiai, népi kínai mérték-egységgel mérhető: ami nálunk mainstream, az Romániában, Ukrajnában, Szerbiában csak a legörényebb szélsőséges nacionalbolszevik hecclopokban olvasható; így írtak néha a RAF-hoz és a Vörös Brigádokhoz közel álló nyugatnémet és olasz fanzinok a hetvenes években. Olyan szerzőkről beszélnek, akiket az Antidemokrata és a Pannon Bulldog mint urbanus kozmopolitákat szokott pertraktálni. Az IMF (Nemzetközi Valutaalap), a Világbank, a WTO, az EBRD stb., stb., mint a multinacionális (judeokozmopolita), am amerikanizált világburzsoázia hatalmi »karja« jelenik meg, amely a Washington-Philadelphia-New York-New Haven-Providence-Boston vasútvonal (Amtrak?) mentén elhelyezkedő portestanszabadságművés-judeoliberalis arisztokrácia szolgálatában – igénybe véve a Bel Air-Beverly Hills-tengely ideológiai-manipulációs-médiális szolgáltatásait – elnyomja a kelet-európai országokat, javaikat Nyugatra »ajánlja« kis, megvesztegeti a kelet-európai politikusokat, és nukleáris katonai fölényével (amely ellen – sajna! sajna! – nem véd már bennünket a Szovjetunió és a Varsói Szerződés) olcsó zsoldossá süllyeszt szülleszt bennünket.”

Vallomás ez a javából a *Beszélő*, a Postabank egyik havilapjának nyári számából. Mint ahogyan vallomás Seres Lászlónak, a Magyar Narancs és a *Népszava* szerzőjének mélyből feltörő, figyelmeztető kiáltása is, miszerint

zsidó maffiózók vagy a kormány nyúlja le a segélyeket,

pontosabban, írja a *Szombat* novemberi számában:
 „Mi lesz akkor, ha bejön a WYJRO pénze? Kik garantálják majd, hogy esetleg nem hatalomközeli zsidó maffiózók nyúlják majd le az összeg töredékét? Ki ügyel majd arra, hogy a kormány, mint a közalapítvány létrehozója, nem nyúlja le a pénzt a testület esetleges megszüntetése esetén? Ki ügyel majd arra, hogy a közalapítvány tevékenysége és elszámolása nyilvános, a banki kamatok sorsa átlátható legyen? És milyen zsidóságba fektet itt be a Nyugat? A vallásiba? Ünnepek kivételével ürességtől konganak a szingagógák és a közösségi kasszák. A világbaba? Mint azt mindenki tudja, ugyanaz a tagság forog körbe-körbe a Mázsike-B'nai B'rith-cionisták-dúárszövetség-nyugdíjasklub-tengelyen. Mitől lesz több ember, nagyobb zsidó közösségi élet, ha egyszerre ultragazdagok lesznek ezek a szervezetek?”
 No comment – hacsak annyi nem, hogy (ha emlékeztünk nem

csal) legalább egy parlamenti pártot ugyanezekért a gondolatokért antiszemitanak bélyegeztek már.

Miközben Ungvári a demokratikus rend és a törvények ellen uszít,

csak azért, mert úgy érzi, övéi, az „A” csapat 72 százalékos túlsúlyban lévő médiaszakértői olyan hülyék voltak, hogy saját magukat is csőbe húzva, az európaihoz legalább némileg hasonló törvényt alkottak. „A médiatörvény a sajtószabadság ellenségeinek kényére adta a médiát”, panaszkodott kedvenc hetilapjában, a 168 órában az az ember, aki az 1945 óta egymást váltó rendszerek hasznát csupán villája méretének eltérő arányú növekedésében méri. Az erősen leszálló ágban lévő macher már idézett forrásait sem a régi éberséggel szűri: arról akarván elterelni a gyanút, hogy itt nem zsozsórol, hanem eszméről van szó, Heideggerrel nyit november 12-ei vezető esszéjében épp a szélsőjobb – állítása szerint önmaga által is finanszírozott – rémei ellen (mint ismeretes, más rém a Horn-Pető-érában az Ungvári-lapokban és a budai bohócot felléptető televízióban hiánycikk), elfeledve, hogy már Heidegger sem az igazi, amióta a XX. század sokak szerint legnagyobb filozófusáról kiderült: a náciakat is támogatta.

Az SZDSZ-es sajtó egyik kirakaterberének,

Ungvárinak az elvtársai cenzúráznak.

Amint Hankiss Elemér a vajdasági magyarok tízezeinek legyilkolásáról szóló filmet cenzúrázta, a mai tévé Gulyás János *Deportálások a Szovjetunióba* című dokumentumműsorát nem akarja műsorra tűzni. A mai tévé nam akarja, amelyről a most alakult Kód Piac-, Vélemény- és Médiautató Intézet munkatársai végre felméréssel bizonyították, hogy a Nahlik-féle televízióhoz képest messze jobban manipulál. Pedig azt nem is mérték, hogy a mai Híradó – kérem, számolják meg a mai és a holnapi Híradókat figyelve – minden tudósítása dobogó mögött vagy asztal körül ülő emberek dumája, kirekesztve a programból a borzalmas valóságot, a nyomort, a munkanélküliséget, az áldozatokat.

Ezek cenzúrázzák Somogyi Győző ikonosztázát, de cenzúrázzák a politikusokat és cenzúráznak a politikusok a „szervek” segítségével: a gödöllői OMÉK megnyitáson Hornék csak a vendéglátó polgármestert nem engedték beszélni, legújában pedig a szabad szó egyik volt bajnoka, a Szamizdat butik egykori tulajdonosa, Rajk László akarja még hosszú ideig dobozban tartani Ember Judit *Snagovi gyerekek* című dokumentumfilmjét. Mint ahogyan azt akarják a Vásárhelyi gyerekek is, nehogy kiderüljön, ami már a német nyilvánosság előtt a forradalom 40. évfordulójának alkalmából a ZDF jóvoltából kiderült:

Vásárhelyi Miklós gyáva ember

és gyáván – netán hitványul – viselkedett Nagy Imre tárgyalásán. Vásárhelyi ma mindent el tud intézni – filmek dotálását és cenzúrázását is – a rendkívül zárt társadalmon dolgozó Soros Alapítványon át (kiből áll az alapítvány vezérkara?), és nem utolsósorban a gyermekeinek. Meg az „A” csapat tagjainak.

Keleti György, az „A” csapat tagja,

aki az utóbbi idők egyik leggusztagosabb botrányáért felelős. A honvédelmi miniszternek volt képe az '56-os Szövetség nyomorgó tagjaitól benzinpénzt összeszedni, amiért a Honvédelmi Minisztérium busza levitte az agg veteránokat az oroszlanyi emlékműhöz. Keleti sajnálatát fejezte ki az ügy miatt, de azt mondta, a Minisztérium „szüksös anyagi helyzete” tette szükségessé a visszatérő buszon váratlanul és durván perselyező sofőr akcióját. Itt csupán emlékeztünk rá: miként volt Keletinek pénze kinevezése után, hogy a totális érdektelenségbe és a holocaust emléket megszegyenyítő bizarr ötlet láttán szinte közröhejbe fulladt Budapest–Mauthausen-stafétát megfinanszírozza?

A másik, kibontakozóban lévő botrány egy Ausztráliában *Ávos voltam, ávosok vertek* címmel megjelent, nemsokára nálunk is kapható könyv, amelyből immár egyértelműen kiderül – ha valaki számára ez eddig kétséges volt –: Pető Iván hazudott, amikor azt állította, apja nem ávos, hanem kárpitos volt.

Érdemes eltűnődni az

apák és fiúk

viszonyán általában, illetve az előnyök és a felelősség generációs átvihetőségén. Az SZDSZ és médiája szerint az apák és anyák tetteiért a gyermek nem felelős. Igen ám, de miként lehet egy éremnek csak az egyik oldalát, vagyis csupán az előnyöket figyelembe venni? Vajon nem az apa államilag dotált genszterizmusából szerzett pénzből tanult a gyerek olyan helyeken és jutott olyan javakhoz és ismeretekhez, táplálkozott úgy, amit a nyomorban tartott szülők milliói nem engedhettek meg gyermekeiknek? De még nagylelkűen ezt is figyelmen kívül hagyánk, ha például az SZDSZ-es Szolnoki Andrea feketén-fehéren biztosítana bennünket arról – a kettős mérce elkerülése érdekében –, hogy ő, Szolnoki, Mengele (hipotetikus) unokáját szívesen látná egy szívéhez közelálló gyermekkorház főorvosaként. Szolnoki ezt nem tenné meg. Mint ahogyan azt sem hisszük el a Szolnoki Andrákat támogató médianak, hogy zokszó nélkül lenyelne, ha Sztójay Döme (hipotetikus) unokája egy mai ellenzéki párt vezetője lenne. De még ezen is túlmegyünk. A gyermek valóban nem tartozik felelősséggel apja tetteiért. Csak hogy amint Mengele fia sem gyerekorvos nem lett, sem politikus, Petőnek, Bauernek és a többi ávosgyerekeknek is lehetett volna izlése és – minimumként – nem kellett volna ugyanabba a pártba tömörülniük. De ők még minimális önmegtartóztatásra sem képesek.

És ha már Bauernél tartunk,

érdemes megjegyezni, az apa, körmös Bauer, aktivizálta magát. Ő, mint Eörsi Mátys szabaddemokrata vezető ügyvédi irodájának partnere, a védője egy olyan, Ausztráliában élő ávosnak, aki a magyar tévénezők előtt a Nahlik-időből megismert, szintén Ausztráliában élő asszony volt férjének feltételezett gyilkosa. Vajda Tibor most Bardy Magdát, az agyonvert férj feleségét hiteltörlesztésért csillagászati összegű kártérítésért perelte, mert elmondta történetét az ausztrál lapoknak és az ausztrál televízióknak.

Lovas István